

σχομεν, ηὐχαριστοῦμεν αὐτὸν δι' ἐκάστην φαιδρὰν ὥραν τῆς ἡμέρας καὶ διὰ τὴν βοήθειαν αὐτοῦ κατὰ τὰς θλιβεράς — ἢ προσευχὴ ἡμῶν ἦτον ἀδιάκοπος εὐχαριστία καὶ οὕτως ἀπεκοιμώμεθα πλήρεις αἰσθημάτων εὐγνώμονος αὐταρκειᾶς. Βραδύτερον πολλὰ βεβαίως μετέβαλεν ὁ βίος μου ἐκ τῆς ἀφελοῦς ἐκείνης παιδικῆς πίστεώς μου, ἐν τῇ ὅμως ἐξ ὅλων ἐκείνων μοι ἀπέμεινε, τὸ ἐκ θερμῆς καρδίας ἀπορρέον „Εὐχαριστῶ Σοι, ὦ Θεέ“.

Διὰ τί ὅμως εἰς τοσούτους ἀνθρώπους εἶνε ἀληθὲς βάλ-

Ἴδου ἔχετε τώρα δύο στερεὰς βάσεις, ἐφ' ὧν ἐποικοδομεῖται ἡ εὐτυχία μου, τὴν αὐτάρκειαν καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην. Ἡ τρίτη, ἡ ὁποία εἶνε ἡ θερμὴ καὶ ἀκραφνῆς *φιλανθρωπία*, ἔρχεται ἀφ' ἐαυτῆς, διότι ὁ ἔχων εἰς τὴν καρδίαν του τὴν αὐτάρκειαν καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην δὲν δύναται τὴν εὐτυχίαν ταύτην ἰδιοτελῶς νὰ κρατήσῃ μόνον δι' ἐαυτόν· αἰσθάνεται ζωηρῶς τὴν ἀνάγκην νὰ διανείμῃ αὐτὴν εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ὅσους ἔχει περὶ ἐαυτόν. Δι' αὐτὸν ἕκαστος δυσχερестημένος δὲν δύναται παρὰ νὰ ἐπιφέρῃ ταραχὴν εἰς

Τεσσαρακοντούτις.

Ορθοκοντούτις.

Εἰκοσαίτις.

Ἐφηκοντούτις.

NINON ΔΕ ΛΑΝΚΛΩ.

Κατὰ τὰς τέσσαρας αὐτῆς ἡλικίας.

ρος ἡ εὐγνωμοσύνη; Οἱ ἄφρονες οὗτοι προτιμῶσι πᾶσαν στέρησιν νὰ ὑποστώσι, παρὰ νὰ ᾔνῃ οφειλέται εὐγνωμοσύνης πρὸς τινά, ἐξαιτούμενοι ξένην βοήθειαν.

„Τὸ δίδειν εἶνε μακαριώτερον τοῦ λαμβάνειν“, ὅστις ὅμως θέλει νὰ αἰσθανθῇ τελείαν τὴν ἡδονὴν τοῦ δίδειν, πρέπει νὰ γινώσκῃ καὶ πῶς νὰ λαμβάνῃ εὐγνωμόνως. Ὅταν σὺ αὐτὸς θεωρῇς τὴν εὐγνωμοσύνην τοιοῦτον βάρος, πῶς θέλεις νὰ ἐπιβάλλῃς διὰ τινος δωρεᾶς εἰς ἄλλους τὸ βάρος τοῦτο; Ὡ, ἀναμφιβόλως, ὅστις δὲν γνωρίζει τὴν εὐγνωμοσύνην, ἀγνοεῖ ἐπίσης καὶ τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ δίδειν. Ἡ εὐγνωμοσύνη εἶνε ἐν τῶν λαμπροτέρων αἰσθημάτων τῆς καρδίας ἡμῶν, πτωχὸν δέ, πτωχότατον θεωρῶ τὸν ἀνθρώπον ἐκείνον, ὅστις οὔτε θεὸν οὔτε ἀνθρώπους εὐχαριστεῖ.

τὴν ἁρμονικὴν τάξιν τοῦ κόσμου, καὶ διὰ τοῦτο πάσῃ δυνάμει ἀγωνίζεται ν' ἀποτρέψῃ τὴν ταραχὴν ταύτην καὶ νὰ ἐξαπλώσῃ εὐτυχίαν καὶ χαρὰν πανταχοῦ, ὅπου ἂν ᾔθελεν εἰσθαι αὐτῷ δυνατόν. Ὅσος εἶνε ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης ζῶσιν, ἄλλος τόσος εἶνε καὶ ὁ ἀριθμὸς ἐκείνου, ὅπερ οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ἀποκαλοῦσιν εὐτυχίαν των. Καὶ διὰ τὸν μὲν εἶνε ἱκανοποιηθεῖσα φιλοδοξία, διὰ τὸν δὲ ἀπολαύσεις τῶν αἰσθήσεων, διὰ τὸν τρίτον γνώσεις κτλ. Ἐκαστος ὁμιλεῖ κυρίως μόνον περὶ τῆς *ἰδίας* του εὐτυχίας, διὰ τοῦτο δὲ καὶ ἐγὼ τοῦτο μόνον δύναμαι νὰ εἶπω, ἡ εὐτυχία μου συνίσταται . . εἰς τὴν αὐτάρκειαν, τὴν εὐγνωμοσύνην καὶ τὴν *φιλανθρωπίαν*.